

Rosināsim uz mīlestību un labiem darbiem

Agrīnajā draudzē mīlestība un labie darbi bija cieši saistīti ar Eņģeļija pasludināšanu. Tā raksta Vēstules ebrejiem autors: "Būsim uzmanīgi cits pret citu, rosināsim uz mīlestību un labiem darbiem." (Ebrejiem 10:24) Tā liecina kristiešu dzīve pirmajos gadsimtos pēc Kristus.

Kad ap 360. gadu imperators Juliāns Atkritējs raksta vēstuli Arsacijam ar norādēm par pagānu ticības stāvokļa uzlabošanu Romas impērijā, tad viens teikums norāda uz imperatora vērojumiem par kristiešu dzīves veidu: "... tas ir nepieņemami, ka galilieši [tā Juliāns dēvē kristiešus] rūpējas ne tikai par saviem, bet arī mūsu nabagiem." Tolaik kristiešu mīlestības un labo darbu slava bija pazīstama ne tikai visā impērijā, bet arī ķeizara namā. Tas ļauj mums labāk saprast apstuļa Pētera mudinājumu: "Esiet vienmēr gatavi atbildēt ikvienam, kas prasa jums paskaidrojumu par cerību, kas mīt jūsos." (1. Pētera 3:15) Dzīve, kas pilnībā sakrīt ar apkārtējās pasaules dzīvesveidu un uzstādījumiem, neizraisa jautājumus par rīcības motivāciju. Dzīve, kas ir pārsteidzoši atšķirīga mīlestībā un labajos darbos, neizbēgami novedīs pie intereses un vēlmes izzināt šādu dzīvi.

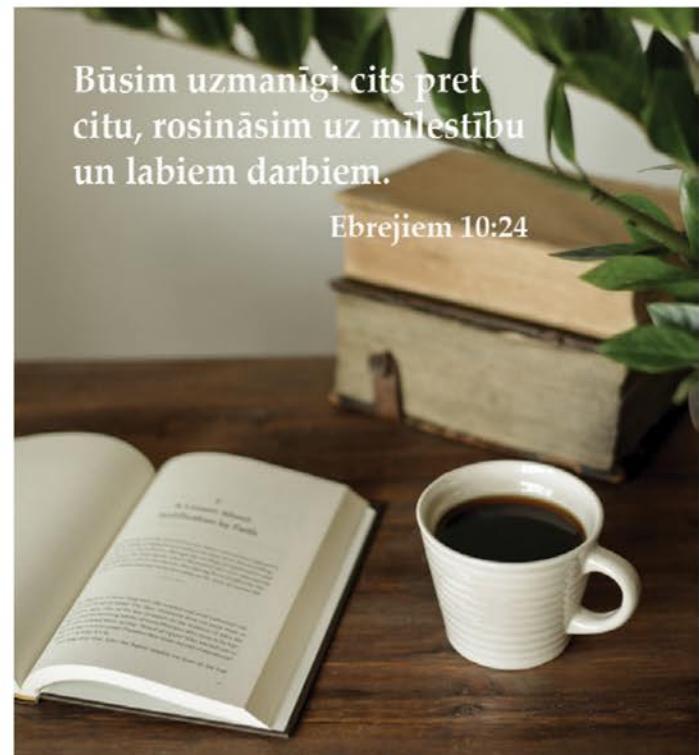
Kad ap 250. gadu Ziemeļāfrikas pilsētā Kartāgā izcēlās mēris un katrā namā bija slimie un mirušie, tad vairums veselo meklēja iespējas pamest slimos un bēgt no pilsētas. Kristiešu bīskaps Kipriāns atgādināja draudzei, ka mēs nedzīvojam, kā tie, kam nav cerības. Viņš mudināja kristiešus sekot Kristus piemēram un iet šauro ceļu. Kristieši palika pilsētā un kopa slimos. Daudzi slimie tomēr nomira. Arī kristieši inficējās un nomira. Taču daudzi cietēji atveselojās. Pilsēta, kas pirms tam bija vajājusi un apspiedusī kristiešus, tagad prasīja "paskaidrojumu par cerību, kas mīt jūsos". Agrīnajā draudzē mīlestība un labie darbi bija cieši saistīti ar Eņģeļija pasludināšanu.

Ko Vēstules ebrejiem autors gribēja pateikt? Sacīdams: "Būsim uzmanīgi cits pret citu", manuprāt, autors norāda uz to, ka draudzē mēs nevarām dzīvot, pilnībā ignorējot viens otru un neņemot vērā savas dzīves piemēra ietekmi uz citiem. Tas nav uzmanīgs pret citiem, kas saka – man vienalga, kā mana rīcība iespādos citus. Uzmanīgs ir tas, kurš saprot, ka viņa rīcība vai nu motivēs citus uz mīlestību un labiem darbiem, vai arī laupīs viņiem motivāciju un pat sāks slāpēt vēlēšanos kalpot Kristus vārdā.

"Rosināsim!" Rosināšana jeb paskubināšana ir mazāk saistīta ar vārdiem, vairāk – ar praksi un paraugu. Kad biju jauns tēvs, tad domāju, ka vissvarīgāk ir pareizi visu izskaidrot bērniem. Tagad esmu pārliecīnājies, ka daudz skaļāk par vārdiem runā mans paša paraugs ģimenē. Tā arī rosināšana draudzē – mazāk ar vārdiem, vairāk ar paraugu. Viens otru rosinām – vai arī bremzējam.

"Uz mīlestību." Autora lietotais grieķu vārds "agape" ir tas pats, kas runā par Kristus mīlestību, kas izteicās pašpurēšanās aktā par labu nemīlamajiem, nedraudzīgajiem, atsveinātajiem, mīlestību nenovērtējošajiem. Šeit noteikti nav runa par tādu mīlestību, kas mīl to, kas mīlestību ar prieku pieņem un atmaksā. Šī ir mīlestība, kas prasa uzpurēšanos.

"Uz labiem darbiem." Šo vārdu tulkojums ietver ne tikai labo darbu ideju, bet arī domu, ka tas ir darbs, kas arī ir skaists, izcils, slavējams. Manuprāt, tas ir kaut kas tik pievilcīgs un iedvesmojošs, ka, par to uzzinot, mēs noteikti gribētu ar šo ziņu dalīties sociālajos tīklos. Kas ir pretstats? Rīcība, par kuru gribētos teikt – ja tā rīkojas kristieši, tad es kaunos saukties par kristieti. Mēs varam viens otru iedvesmot, vai arī viens otram

Būsim uzmanīgi cits pret citu, rosināsim uz mīlestību un labiem darbiem.

Ebrejiem 10:24

"nosēdināt baterijas". Pamudināsim un iedvesmosim viens otru! Vēlos pastāstīt dažas epizodes, kas mani pašu ir iepriecinājušas un skubinājušas uz mīlestību un labiem darbiem. Ľoti daudz iedvesmas es smeļos akcijas "Zvaigzne austrumos" laikā, jo atkal un atkal dzirdu stāstus par cilvēkiem, kas apliecina mīlestību skaistos darbos. Joprojām atceros Aizputes centru bērniem ar īpašām vajadzībām "Roku rokā". Viņi paši dzīvo lielā trūkumā, tomēr vēlējās iepriecināt karā cietušos bērnus. Atceros telefona sarunu ar sievieti no Rīgas, kas pati iztieka no invaliditātes pensijas, bet ar lielu prieku un lepnumu teica: "Aizvadītajā gadā mēs, trīs sievietes, kopā sagatavojām vienu kastīti bēglu bērnam, bet šogad es sāku atlīkt naudu un gatavoties laicīgi. Es to spēšu izdarīt viena pati!" Esot Jordānijā, ar lielu gandarījumu klausos stāstus par to, kā šīs ar mīlestību sasaiņotās dāvaniņas spēj atvērt durvis Eņģēlijam!

Savas pārdomas rakstu nākamajā dienā pēc atgriešanās no Londonas, kur latvieši rīkoja savu pirmo publisko dievkalpojumu. Tur satiku kādu vīru, saukšu viņu par Kasparu. Kā daudzi, arī viņš devās uz Angliju labākas dzīves meklējumos, taču viss nenotika, kā cerēts. Londonā kādu laiku Kaspars dzīvoja bezpajumtnieka dzīvi uz ielas, līdz viņu uzrunāja angļu kristieši, kas rosināja cits citu uz mīlestību un labiem darbiem. Rezultātā viņš kļuva par Kristus mācekli. Kaspars ir draudzes namturis ar evaņģēlista sirdi. Ar viņa gādību Londonas latviešu grupa tagad notur iknedēļas Bībeles studijas. Tur notika arī pirmais latviešu dievkalpojums Londonā. Ja Dievs vēlēs, tur tiks dibināta jauna latviešu draudze. Kaspars Latvijā nepazina Kristu. Viņam bija jānonāk Londonā, lai iepazītu Jēzu. Bet tas sākās ar kristiešiem, kas uzrunāja šo uz ielas pamesto sveštautieti, jo viņi draudzē viens otru rosināja uz mīlestību un labiem darbiem. Kāds būs Tavs nākamais, pavisam konkrētais solis mīlestības un labo darbu virzienā?

Pēteris Eisāns

Madonas draudzes mācītājs